

Knjiga, ljubezen moja

Ne morem verjeti. A je vendarle res: na knjižni polici mariborske knjižnice stoji drobna knjižica z naslovom Pesmi petih. Ena od avtoric sem tudi jaz s skromnim prispevkom desetih pesmi; o bivanju, hrepenenju, ljubezni, občutenju narave in vsega, kar nas obdaja. Zelo sem vesela.

Ljubezen do knjige mi je bila tako rekoč položena v zibelko. Že v rosnih letih sem poslušala besede, da je znanje človekovo največje bogastvo. In to bogastvo je shranjeno v knjigah. Mama in ata, odraščajoča med obema vojnama, nista imela možnosti za šolanje. A oba sta bila tako željna znanja!

Ata je spoznal mamo, ko je fotografiral pomembne dogodke, poroke, rojstva, smrti, po koroških domačijah in slike tudi sam razvijal. Danes se to sliši preprosto, a takrat to ni bilo. Mama je gospodinjala pri trški gospodi v Dravogradu. Bila je najstarejša od petih otrok. Ko jim je umrl oče, je imel najmlajši tri leta.

Kadar sem v knjižnici, velikokrat pomislim na starše. Spomnim se naslednje mamine zgodbe. Bila je huda zima in starši so ji prepovedali v šolo zaradi snežnih zametov. Kaj hujšega bi se ji moglo zgoditi, kot to, da ne bo mogla priti do knjig. Ker to ji je bilo omogočeno samo v šoli. Njena dobra učiteljica ji je celo posojala svoje knjige. Tako je na skrivaj odprla okno, do katerega je segal sneg, in se po torbi zapeljala po hribu navzdol do ceste in jo nato mahnila na dolgo in naporno romanje proti šoli in knjigam. Ampak možnosti za nadaljnje šolanje ni bilo. Po smrti očeta je pomagala skrbeti za mlajše sestre in brata.

Ko se tako sprehodim med knjižnimi policami s strokovno literaturo, pa pomislim na očeta. Zanj bi bila tu Indija Koromandija. Uspelo mu je dokončati le štiri razrede osnovne šole, potem je bilo treba delati za preživetje. Po vojni je bila stiska z denarjem in skrb za družino je prevladovala. A vendar je bila želja po branju in znanju tako velika, da si ni kupoval malice za v službo in tako prihranil kak dinar za knjige. Tako je sam doma napravil radio. Res smo poslušali samo štiri postaje, toda bil je naš prvi radio in » narejen iz knjige«.

Sprehodim se mimo police z glasbo. Nežno pobožam z očmi razno tematiko in predvsem pesmarice. V spomin mi prikličo večere, ko je ata igral na citre. Ali pa je na glas bral mami, medtem ko je ona šivala ali pletla.

Pogosto se ustavim pri policah s tujo literaturo in slovarji. Tudi tu me spremlja moj ata. Sam se je naučil štiri tuje jezike. Angleščino je obvladal tako dobro, da je lahko pomagal sestri pri maturi v srednji šoli. Spomin mi zaplava na klop pod brajdami, kjer mi je ata med drugim bral v francoščini Alico v čudežni deželi in sproti prevajal.

Zelo rada zahajam v knjižnico. Toliko spominov se zbudi v meni, ko hodim med knjižnimi policami. Kje so že leta, ko sem prebirala našo in tujo literaturo za izpite v študentskih letih.

Na tisoče in tisoče besed je zbranih v knjigah. In besede, verjamem, imajo čudežno moč. Tako zbrane v knjigah mi predstavljajo neko večnost, povezavo med generacijami, prenašanje in ohranjanje znanja in modrosti skozi tisočletja. Pa še enkrat pogledam tisto drobno knjižico in pomislim, kako ponosna bi bila name mama in ata.

In vem, da sta.

Danica Zlata